

Sygn. akt II AKz 495/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Bożena Summer - Brason

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **M. S.**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 197 § 3 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 23 lipca 2015 roku, sygn. akt IV K 59/15

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2015 roku, Sąd Okręgowy w Gliwicach na podstawie 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. utrzymał w mocy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec M. S. zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27 listopada 2014 roku, sygn. akt. II Kp 264/14 i określił dalszy okres jego stosowania do dnia 11 października 2015 r. (60 dni) do godz. 08:00.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając naruszenie przepisów postępowania karnego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia w szczególności:

- art. 249 § 1 k.p.k., poprzez uznanie przez Sąd, że zachodzi duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony popełnił zarzucone mu czyny i w związku z tym zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania poprzez utrzymanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, podczas gdy w rzeczywistości nie ma takiej konieczności,
- art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., poprzez utrzymanie względem oskarżonego M. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, podczas gdy w sprawie nie zachodzi obawa ucieczki lub ukrywania się oskarżonego, ani też obawa nakłaniania do składania fałszywych zeznań albo bezprawnego utrudniania postępowania karnego w inny sposób.

Obrońca podniósł nadto całkowite pominięcie możliwości zastosowania poręczenia majątkowego. Zdaniem obrońcy Sąd nie wziął też pod uwagę możliwości oddania oskarżonego pod dozór policji lub zastosowania wszystkich tych środków łącznie.

Wobec powyższego obrońca wniósł o zmianę środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na innego rodzaju środek typu wolnościowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach prawidłowo wskazał, że w przedmiotowej sprawie, w stosunku do oskarżonego M. S., spełniona została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanki szczególne z art. 258 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż analiza akt sprawy nie przynosi odmiennych od Sądu Okręgowego ustaleń oraz wniosków, co do istnienia po stronie oskarżonego przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k. - i to zarówno w aspekcie dowodowym, jak i istnienia potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku procesu. Fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów został w dużym stopniu uprawdopodobniony zebranymi w sprawie dowodami, m. in. zeznaniami pokrzywdzonej oraz świadków. Natomiast w świetle zarzutów obrońcy należy wskazać, iż podczas orzekania w przedmiocie środka zapobiegawczego ocena materiału dowodowego ogranicza się tylko do oceny stopnia prawdopodobieństwa, iż osoba oskarżona popełniła zarzucane przestępstwo – co nie jest równoznaczne z ustaleniem, że je popełniła, a ostateczna ocena dowodów może nastąpić dopiero podczas wyrokowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2000 roku, sygn. akt II KO 172/00).

W pełni zasadnie w zaskarżonym postanowieniu wskazano również na występowanie okoliczności o jakich mowa w art. 258 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy analizując prawdopodobieństwo wymierzenia oskarżonemu surowej kary, miał na uwadze rangę zarzucanego przestępstwa z art. 197 § 3 k.k., okoliczności jego popełnienia, a w tym brutalny sposób działania oraz wysoką społeczną szkodliwość zarzucanego czynu, stanowiącego zbrodnię. W tej sytuacji nie zachodzą wątpliwości co do realnej możliwości wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności zważywszy, że oskarżonemu grozi kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Zagrożenie surową karą pozbawienia wolności wskazuje z kolei na uzasadnioną obawę zakłócenia przez oskarżonego prawidłowego toku postępowania w sposób określony w art. 258 § 1 k.p.k.

Zachowanie to może w szczególności przybrać postać matactwa ze strony oskarżonego, tym bardziej, że dowód z przesłuchania pokrzywdzonej ma zostać w najbliższym czasie powtórzony, a nadto zachodzi potrzeba przeprowadzenia innych dowodów. Sąd Odwoławczy nie podzielił przy tym zarzutu naruszenia art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. albowiem jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia przepis ten stanowił podstawę dalszego stosowania tymczasowego aresztowania wobec innego współsprawcy.

W świetle powyższego, biorąc pod uwagę charakter przyczyn uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania, środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym – ze swej istoty znacznie mniej efektywne - nie są w stanie ich skutecznie wyeliminować. Stosowany środek zapobiegawczy nie jest zatem nadmierny i nie przestał spełniać swych funkcji zabezpieczających proces, przeradając się w antycypację przyszłej kary. Nie doszło zatem do naruszenia treści art. 257 § 1 k.p.k. oraz 253 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził nadto, by w sprawie zachodziły okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do oskarżonego.

Wobec powyższego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i obrońcy

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 19 sierpnia 2015 roku.